

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/40/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315207190
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8315207190.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Bratislava, Malý trh 2/A, IČO: 35 886 013, zastúpeného: Advokátska kancelária KUHAJDA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 47, IČO: 47 232 773, proti žalovanej: Y. U., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., H. Q. XXX/X, o zaplatenie 480,71 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 1.12.2015 pod č. k. 18C/323/2015-32, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Zamieta návrh žalobcu na prerušenie konania.

Priznáva žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) vyššie označeným rozsudkom zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal uložiť povinnosť žalovanému na zaplatenie sumy 480,71 eur s prísl.. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

2. Vychádzal z odôvodnenia návrhu, v ktorom žalobca uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 24.6.2013 so spoločnosťou M. L., L..C..I., s účinnosťou od 24.6.2013 nadobudol pohľadávku proti žalovanému. Žalovaný uzavrel s postupcom zmluvu o pripojení, na základe ktorej mu boli poskytnuté elektronické komunikačné služby, a to konkrétne dňa 22.2.2012 v rámci programu služieb I. S. L. T. W. S.. Postupca vyúčtoval žalovanému cenu za poskytnuté elektronické komunikačné služby faktúrami č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX, a to v celkovej výške 406,16 eur. Keďže žalovaný uvedenú sumu neuhradil, predchodca žalobcu ku dňu 12.6.2012 od zmluvy o pripojení odstúpil, a to listom zo dňa 13.5.2012, pričom určil žalovanému dodatočnú lehotu na plnenie do 5.6.2012. Zároveň si žalobca uplatnil aj zákonný úrok z omeškania.

3. Na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc z uzavretej zmluvy o pripojení, ďalej aplikáciou príslušných ustanovení zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 a nasl. Obč. zákonníka uzavrel, že nárok žalobcu podlieha premlčaniu, aplikujúc v tejto súvislosti ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

4. Splatnosť jednotlivých faktúr nastala dňa 29.3.2012, 30.4.2012 a 29.5.2012. Nasledujúci deň po dni ich splatnosti začala plynúť 3-ročná premlčacia doba, teda odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Obč. zákonníka). Vzhľadom k tomu, že táto uplynula dňa 30.3.2015, 1.5.2015 a 30.5.2015, a žaloba bola podaná na súd až 8.6.2015, súd prvej inštancie žalobu z dôvodu premlčania nároku

žalobcom zamietol. Pokiaľ žalobca v podaní zo dňa 9.10.2015 uviedol, že premlčacia doba začala plynúť až po odstúpení od zmluvy, v tejto súvislosti uviedol, že premlčacia doba začala plynúť, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Obč. zákonníka). Uplatnené právo sa mohlo vykonať po prvýkrát už v deň nasledujúci po splatnosti jednotlivých faktúr, a to nezávisle od odstúpenia od zmluvy.

5. Ďalším žalobcom uplatňovaným nárokom bol nárok na zaplatenie sumy 6,- eur za upomienku tak, ako táto suma bola účtovaná faktúrou č. XXXXXXXXXXXX. Keďže v danom prípade sa jedná o sporové konanie, žalobca bol povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). V tejto súvislosti okresný súd uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku poplatku za upomienku, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku tejto pohľadávky. Preto aj v tejto časti žalobu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnil, náhrada trov konania mu priznaná nebola.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal zrušiť rozsudok a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Predovšetkým uviedol, že na prejednávany prípad sa má aplikovať zákon č. 351/2001 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, ktorý je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V zmysle § 44 ods. 2 tohto zákona, odstúpením od zmluvy o poskytovaní verejných služieb zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy, je doručený druhej strane, ak nie je v odstúpení uvedený neskorší deň. V konkrétnom prípade právny predchodca žalobcu uviedol neskorší deň odstúpenia od zmluvy, a to ku dňu 12.6.2012. Tým pádom premlčacia doba začala plynúť dňa 13.6.2012 a žalobcovo právo by sa premlčalo dňa 13.6.2015. Keďže návrh bol súdu doručený ešte dňa 8.6.2015, nárok žalobcu premlčaniu nepodlieha. Ďalej uviedol, že tvrdená absencia upomienky nepredstavuje neodstrániteľnú vadu konania, a z tohto dôvodu mal okresný súd pred rozhodnutím o zamietnutí žaloby najsamprv ho vyzvať v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p., aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí súd, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní.

8. V ďalšom žalobca ako odvolateľ argumentuje tzv. nezákonnosťou ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinného od 1.5.2014, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Právna úprava platná v SR do 30.4.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR ustanovenie § 5b ZoOS, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdov) ex offio prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do ich nového režimu. Teda zákonodarca prijatím tohto ustanovenia de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a tiež zásadu rovnosti účastníkov konania, ktorá sa v civilnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Nedovoleným spôsobom tak zasiahol do princípov právneho štátu. Obdobný právny názor zaujal aj Okresný súd Košice II, ktorý dňa 8.9.2015 podal na Ústavný súd SR návrh na vyslovenie nesúladu ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s článkom 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Podľa názoru označeného súdu, zásadný rozpor ust. § 5b ZoOS s Ústavou SR je daný skutočnosťou, že aplikácia tohto zákonného ustanovenia jednostranne zvýhodňuje dlžníka - spotrebiteľa, a to tým, že „nestranný“ súd (prípadne iný orgán) má povinnosť prihliadať na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať

plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi. Takáto ochrana jedného z účastníkov občianskeho súdneho konania, je podľa názoru Okresného súdu Košice II, v rozpore s princípom neustranosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby súd konanie sp. zn. 18C/323/2015 prerušil do ukončenia konania na Ústavnom súde SR sp. zn. RVP 12672/2015 a do ukončenia tohto konania § 5b ZoOS neaplikoval. Tento postup navrhol podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p..

9. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 19.2.2016 žiadala potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Zároveň vyslovila nesúhlas s tým, aby súd konanie, podľa návrhu žalobcu, prerušil.

10. Odvolací súd aplikujúc ust. § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku prejednal podané odvolanie žalobcu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia totiž právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť 1.7.2016 a odvolanie žalobcu bolo podané pred týmto dátumom. Preto odvolací súd má za to, že ide o právo, ktoré vzniklo podľa doterajších právnych predpisov, a preto niet žiadnej zákonnej opory pre dokončenie tohto konania podľa novej právnej úpravy. V súlade s princípom legitímneho očakávania a právnej istoty preto odvolací súd posúdil toto odvolanie v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

11. Odvolací súd tak prejednal odvolanie žalobcu podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal jeho preskúmania, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Pokiaľ súd prvej inštancie návrh žalobcu v celom rozsahu z dôvodu premlčania nároku zamietol, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. Preto odvolací súd plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd dopĺňa:

13. Predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu proti žalovanému na zaplatenie faktúr za poskytnuté elektronické komunikačné služby s príslušenstvom. Súd prvej inštancie návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol, a to z dôvodu premlčania nároku, ako aj z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v súvislosti s jeho tvrdením o oprávnenosti uplatneného nároku z titulu poplatku za upomienky vo výške 6,- eur.

14. Je nepochybné, že vyššie označená Zmluva o pripojení, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 24.6.2013, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, pretože právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pri jej uzavretí konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalovaný je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zjavné, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

15. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že faktúra znejúca na sumu 124,22 eur, bola splatná dňa 29.3.2012, faktúra znejúca na sumu 281,94 eur, bola splatná dňa 30.4.2012 a faktúra znejúca na sumu 88,25 eur, bola splatná dňa 29.5.2012. Keďže žalobca podal žalobu na súd až dňa 8.6.2015, t. j. viac ako 3 roky po dátume splatnosti uvedených faktúr, pričom v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. je súd povinný ex offio prihliadať na premlčanie nároku dodávateľa, záver súdu prvej inštancie o premlčaní pohľadávky žalobcu ohľadom prvých troch faktúr je správny.

16. Ak sa žalobca odvoláva na odstúpenie od zmluvy podľa § 44 ods. 12 zákona č. 351/2011 Z.z. a právne následky s tým spojené, v tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že predmetné ustanovenie nie je možné na danú vec aplikovať. K odstúpeniu od zmluvy došlo listom zo dňa 13.5.2012 a spomínané ustanovenie bolo do zákona zavedené až novelou vykonanou zákonom č. 241/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2012. Keďže v čase odstúpenia od zmluvy neexistovala žiadna špeciálna úprava odstúpenia, v tomto prejednávacom prípade odstúpenie od zmluvy sa posudzuje podľa Občianskeho zákonníka ako lex generalis. Odstúpením od zmluvy sa podľa ustanovení Občianskeho zákonníka zmluva od počiatku zrušuje a nastupuje režim bezdôvodného obohatenia (t. j. zmluvné strany si musia

navzájom vrátiť len to, čo podľa zmluvy plnili), pričom právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1 Obč. zákonníka). Pri zohľadnení tvrdenia žalobcu o odstúpení od zmluvy ku dňu 13.5.2012 by tak s poukazom na vyššie uvedené bolo nutné vyhodnotiť pohľadávku žalobcu ako v celom rozsahu premlčanú, keďže subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia by mu uplynula dňom 13.5.2014.

17. Vo vzťahu k uplatneniu sumy 6,- eur za upomienku v zmysle faktúry č. XXXXXXXXXXXX, odvolací súd uvádza, že cenník, v ktorom v zmysle vyjadrenia žalobcu mala byť stanovená výška poplatku za upomienku, nie je obsahom spisu. Žalobca je za účelom preukázania opodstatnenosti ním uplatňovaného nároku podľa § 79 ods. 2 O.s.p. (resp. § 132 ods. 3 CSP) povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva. Súd v sporovom konaní nie je povinný žalobcu vyzývať na predloženie dôkazov, resp. sám si iniciatívne zaobštarávať dôkazy. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň uvádza, že upomienka nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné, netransparentné a dodávateľovi umožňuje voči spotrebiteľovi za porušenie zmluvných povinností požadovať viacnásobný postih (zmluvná pokuta, poplatok za upomienku, úroky z omeškania a pod.) a takýto stav spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/350/2012 zo dňa 22.5.2014, v ktorom krajský súd uviedol: „Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky) predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - navrhovateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa.“ Odvolací súd sa s týmto záverom v plnom rozsahu stotožňuje. Z uvedeného teda vyplýva, že za upomienku by bolo možné žalobcovi priznať len preukázateľne vynaložené náklady, ktoré mu v súvislosti s vystavením a zaslaním upomienky vznikli. V konaní žalobca vynaloženie takýchto nákladov nijakým spôsobom nepreukázal.

18. K otázke poplatku za upomienku odvolací súd záverom dodáva, že žalobca zaslanie upomienky nepreukázal. Súčasťou spisu je Pokus o zmier zo dňa 7.5.2012, poplatok za upomienku bol vyúčtovaný až dňa 16.7.2012, pričom vo faktúre nie je bližšie uvedené, o akú konkrétnu upomienku ide, či ide už o spomínaný pokus o zmier, alebo o inú upomienku (ktorá však nie je obsahom spisu).

19. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na prerušenie konania odvolací súd uvádza:

20. Konanie na Ústavnom súde SR, na ktoré žalobca poukazuje, sa týka súladu § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom odvolací súd pochybnosť o súlade danej právnej normy s Ústavou SR nemá, ide o platné a účinné ustanovenie, ktoré je za splnenia podmienok stanovených v jeho hypotéze možné a zároveň nutné (viazanosť sudcu zákonom v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri rozhodovaní súdu vo veci samej aplikovať. Odvolací súd preto nevidí dôvod na prerušenie konania, a to ani podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta ZP EÚ“) uznáva rovnaké hodnoty ako Ústava SR, oblasťou, v ktorej však poskytuje ochranu práv nad rámec Ústavy SR, je práve oblasť spotrebiteľských právnych vzťahov. V tomto smere je potrebné poukázať na čl. 38 Charty ZP EÚ, podľa ktorého politiky štátov zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na znenie čl. 7 Ústavy SR je Charta ZP EÚ vo svetle Lisabonskej zmluvy súčasťou právneho poriadku SR. Charta ZP EÚ tak Slovenskej republike ako členskému štátu EÚ uložila povinnosť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov a odvolací súd má za to, že ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa patrí medzi právne normy, ktorými dochádza k naplneniu čl. 38 Charty ZP EÚ. Povinnosť súdu prihliadať ex offo na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi sa na prvý pohľad môže javiť ako kontroverzná vo vzťahu k zásade rovnosti účastníkov konania. Nie je však možné konštatovať, že aplikáciou ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa reálne dochádza k narušeniu rovnosti účastníkov, pretože takáto právna úprava prispieva práve k docieleniu rovnosti účastníkov, ide o vyvažovanie postavenia spotrebiteľa a dodávateľa

v konaní pred súdom, pretože spotrebiteľ je v porovnaní s dodávateľom v záväzkovom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou slabšou stranou. Je to práve dodávateľ, ktorý v rámci záväzkového vzťahu dominuje nad spotrebiteľom, súdu na rozhodnutie predkladá vec s oslabeným právom a spolieha sa na nízku osvetu spotrebiteľa. Komisia pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich v odpovedi na žiadosť Krajského súdu v Prešove o spoluprácu v rámci konania 6Co/213/2015 zo dňa 23.03.2016 uviedla, že motiváciou prijatia ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa boli predovšetkým zásadné poznatky z aplikačnej praxe zameranej na cielené porušovanie práv spotrebiteľov využívaním súdneho procesu a nespôsobilosti spotrebiteľov brániť svoje práva. Zákonodarcu sledoval aj vysoký záujem na ochrane spotrebiteľa (čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv európskej únie). Komisia má za to, že uvedené ustanovenie je plne v súlade s Ústavou SR a má ambíciu ochrániť práva spotrebiteľov pred ich porušením, pričom za najdôležitejší aspekt je potrebné považovať jeho prevenčnú funkciu (eliminovanie nápadu premlčaných vecí a nepriznávanie zlomyseľne uplatňovaných premlčaných pohľadávok). Odvolací súd vo vzťahu k nazeraniu súdov SR na ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa poukazuje na niektoré rozhodnutia: Súd uvedený návrh žalobcu zamietol, keď nemá pochybnosť o ústavnosti ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. (Okresný súd Komárno sp. zn. 13C 295/2015). Súd nenarušil rovnosť účastníkov konania, je totiž vecou veriteľa, aby si chránil svoje záujmy a nespoliehal sa na právnu nevedomosť účastníka v postavení spotrebiteľa, v dôsledku ktorej sa nedovoľá premlčania (Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 6Co 17/2015). Pokiaľ ide o návrh na iniciovanie konania pred Ústavným súdom SR, vo veci súladu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR, ani tomuto krajský súd nevyhovelo, keďže nevidel pre takýto postup dôvod; mal za to, že tu neexistuje ústavnoprávny rozpor, pričom v podrobnostiach poukazuje na vyššie formulovaný výklad. Obzvlášť poukazuje na nedôvodné tvrdenie navrhovateľa o porušení princípu právnej istoty, ak tento účastník musel mať vedomosť, že podáva na súd návrh na priznanie premlčanej pohľadávky. (Krajský súd v Žiline sp. zn. 6Co 261/2015). Za daného stavu odvolací súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd už rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP, keď úspešnému žalovanému priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta posledná, CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).